

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกันที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกัน และ 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 20 คน แยกออกเป็นเพศชาย 10 คน เพศหญิง 10 คน โดยวิธีการแยกเพศและสุ่มอย่างง่ายจากโรงเรียนบ้านหนองโรง ตำบลเขากระปุก อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกันสำหรับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 จำนวน 25 แผน และแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การทดสอบที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Covariates)

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ได้แก่ การอ่านคำที่คุ้นเคย การรู้จักคำศัพท์ การอ่านคำโดยใช้รูปภาพในการคาดคะเน การจำแนกความเหมือนของคำศัพท์ และการรู้จักคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกัน หลังการใช้กิจกรรมมีค่าสูงกว่าก่อนใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยรวมหลังการใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกัน เพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการอ่านคำที่คุ้นเคย การอ่านคำโดยใช้รูปภาพในการคาดคะเน การจำแนกความเหมือนของคำศัพท์ และการรู้จักคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกัน หลังการทดลองของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการรู้จักคำศัพท์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยของเพศหญิงมีค่าสูงกว่าเพศชาย

อภิปรายผล

การศึกษาผลการใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกันที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ได้แก่ การอ่านคำที่คุ้นเคย การรู้จักคำศัพท์ การอ่านคำโดยใช้รูปภาพในการคาดคะเน การจำแนกความเหมือนของคำศัพท์ และการรู้จักคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกัน หลังการใช้กิจกรรมมีค่าสูงกว่าก่อนใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกัน ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้นสามารถพัฒนาด้านการอ่านคำศัพท์ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ได้ ทั้งนี้เนื่องจากครูได้ใช้หนังสือเล่มใหญ่เรื่องต่างๆ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ราชสีห์ ขนปุยกับหนูจืดตัวจ้อย กระจุก กระจุก กูกี้ไปปวดท้อง ครอบครัวยิ่งใหญ่ และข้าวไข่เจียว เดี่ยวเดียว อร่อยจัง สำหรับการสอน 5 สัปดาห์ๆ ละ 5 วันๆ ละ 1 คาบๆ ละ 20 นาที โดยมีขั้นตอนที่ นิติยา ประพฤติกิจ (2557 : 15) ได้แนะนำไว้ดังนี้ คือ ครูได้กระตุ้นด้วยการสนทนาเกี่ยวกับหน้าปก และอ่านชื่อเรื่องของหนังสือเล่มใหญ่แต่ละเรื่อง แล้วชี้ที่รูปภาพชวนให้เด็กสังเกตศิลปะบนหน้าปก พร้อมกับชี้คำไปด้วย พร้อมฝึกอ่านคำที่คุ้นเคย ให้เด็กนักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดการอ่านนิทานในแต่ละเรื่อง โดยตั้งคำถามว่านิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดอะไรแก่นักเรียนบ้าง หรือนักเรียนชอบตัวละครตัวไหน เพราะอะไร ไม่ชอบตัวไหน เพราะอะไร และนักเรียนอยากเป็นตัวละครตัวไหน รวมทั้งให้เด็กแสดงท่าทางประกอบการเล่านิทานไปจนจบเรื่อง และทบทวนการอ่านคำศัพท์ทั้งหมดที่ผ่านมาโดยใช้บัตรคำ ให้เด็กอ่านทีละคำ เพื่อกระตุ้นให้เด็กได้เรียนรู้และพัฒนาความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ในด้านต่างๆ เช่นการอ่านคำที่คุ้นเคย การรู้จักคำศัพท์ การอ่านคำโดยใช้รูปภาพในการคาดคะเน การจำแนกความเหมือนของคำศัพท์ และการรู้จักคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกัน ทำให้เด็กมีความตื่นตัวกับวิธีการสอนใหม่ of ครูจึงมีความสนใจการทำกิจกรรมทุกกิจกรรมตลอดการทดลอง ซึ่งทำให้หลังจากการทำกิจกรรมการอ่านร่วมกันแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำศัพท์สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวันเพ็ญ นันทะศรี (2552 : 51-52) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องรายงานการพัฒนาหนังสือ นิทานเล่มใหญ่ (Big Book) เพื่อส่งเสริมคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการ และพัฒนาทักษะทางภาษา (การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน) ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริมคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการและพัฒนาทักษะทางภาษา สำหรับเด็กปฐมวัยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของมัชฌิมา สืบพงษ์ (2551 : 53-55) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกันที่มีต่อทักษะการอ่านในเด็กปฐมวัย พบว่า คะแนนทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 และเมื่อพิจารณาถึงทักษะการอ่านในแต่ละด้าน ได้แก่ การอ่านคำที่คุ้นเคย ความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ การอ่านคำโดยใช้รูปภาพในการคาดคะเน การจำแนกความเหมือนของคำศัพท์ และการรู้จักคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกัน พบว่า เด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการอ่านทั้ง 5 ด้านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยนีแมน (Neuman et al., 1990 : 102) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมของศูนย์เล่นอิสระให้เป็นการเล่นสมมุติ 4 เรื่อง คือ ที่ทำการ ไปรษณีย์ ห้องสมุด สำนักงานและห้องครัว โดยเพิ่มวัสดุอุปกรณ์ที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา การอ่านและการเขียน เช่น หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ ป้ายข้อความภาษาเขียนต่างๆ กระดาษ ดินสอ ปากกา เป็นต้น เข้าไปในการเล่นและการสังเกตพฤติกรรมพบว่าเด็กมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการอ่านการเขียนในระหว่างเล่นเพิ่มสูงมากขึ้น และช่วยให้เด็กมีการติดต่อ มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้นนอกจากนี้จากการศึกษาวิจัยพบว่าการส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย การจัดสภาพแวดล้อม การจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์ทางการอ่านส่งผลต่อพัฒนาการอ่านของเด็กช่วยให้เด็กมีความสามารถหรือความสนใจในการอ่านสูงขึ้น

2. ความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยรวมหลังการใช้กิจกรรมการอ่านร่วมกันระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการอ่านคำที่คุ้นเคย การอ่านคำโดยใช้รูปภาพในการคาดคะเน การจำแนกความเหมือนของคำศัพท์ และการรู้จักคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกัน หลังการทดลองของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการรู้จักคำศัพท์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยของเพศหญิงมีค่าสูงกว่าเพศชาย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้นด้านการรู้จักคำศัพท์ ซึ่งเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย แสดงว่านักเรียนทั้งเพศหญิงและเพศชายมีความสามารถใกล้เคียงกัน ซึ่งมีเพียงหนึ่งด้านพบว่าแตกต่างกัน โดยเพศหญิงมีค่าสูงกว่าเพศชาย ซึ่งจากการสังเกตของผู้วิจัย เห็นว่านักเรียนผู้หญิงให้ความสนใจช่วงระหว่างการทำกิจกรรมด้านการรู้จักคำศัพท์มากกว่านักเรียนผู้หญิง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิทยา มานะวานิชเจริญ (2551 : 11-13) ได้กล่าวว่า ความแตกต่างทางเพศก่อให้เกิดความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งเป็นคำถามที่มาจากความคิดเห็นในอดีตที่เข้าใจว่า เด็กหญิงมีระดับสติปัญญาที่ต่ำกว่าเด็กชาย การวิจัยหลายครั้ง ไม่พบความแตกต่าง แต่มีความแตกต่างของความสามารถ ในการรับรู้เฉพาะอย่าง (Specific cognitive) เช่น เด็กหญิงมักทำคะแนนได้สูงกว่าเด็กชาย จากการทดสอบความแตกฉาน (Fluency) ในการใช้และการจำคำพูด ตลอดจนความเข้าใจในการอ่านและเขียนภาษา ส่วนเด็กชายมักทำคะแนนได้สูงกว่าเด็กหญิง จากการทดสอบความสามารถในการแก้โจทย์คณิตศาสตร์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของฉลาธิป เจริญทอง (2550 : 47-48) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้

ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ พบว่า ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง หลังได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม หลังได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองหลังได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ กับกลุ่มควบคุมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติไม่แตกต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองหลังได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ กับกลุ่มควบคุมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ แตกต่างกันในด้านความกระตือรือร้น ความตั้งใจเรียน การซักถาม การตอบคำถาม และความสนุกสนานร่าเริงในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับแนวคิดของกรมสุขภาพจิต (2549 : 7-9) กล่าวว่า การศึกษาเพื่อยืนยันความแตกต่างกันในเชิงความสามารถของสมอง ซึ่งข้อจำกัดบางเรื่องผู้หญิงซึ่งความเคยชินกับการที่ตัวเองมีความสามารถในการจัดการในเรื่องต่างๆ และเรียนรู้เรื่องภาษาได้อย่างรวดเร็ว มีทักษะด้านความจำที่เหนือกว่าเพศชายได้อย่างเป็นจินตภาพ แตกต่างจากผู้ชายที่มักจะขาดทักษะในการแก้ปัญหาที่มีรายละเอียดมาก ซึ่งโครงสร้างสมองอะมิกดาลา (Amygdala) เป็นส่วนของสมองที่เกี่ยวข้องกับความจำที่ลึกซึ้งซับซ้อนของเพศหญิงที่มีทักษะทางด้านภาษาศาสตร์จะพบการเชื่อมต่อของเส้นประสาทสมองส่วนนี้มีมากขึ้นสรุปได้พัฒนาการของเด็กปฐมวัยไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศของเด็กแต่ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะและการเรียนรู้ เพราะวุฒิภาวะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับการเรียนรู้ ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งความสามารถบางอย่างอาจไม่เกิดขึ้นหรือเกิดช้ากว่าที่ควร จึงเห็นได้ว่าเด็กแต่ละคนมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองตามกำหนดเวลาเฉพาะของพัฒนาการนั้น ๆ ตามธรรมชาติอันก่อให้เกิดความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปตามขั้นตอนของพัฒนาการโดยมีสภาพแวดล้อมช่วยเสริมต่อพัฒนาการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ในด้านการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกันเพื่อเพิ่มทักษะความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 และการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมเพิ่มทักษะความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกันมีความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์สูงขึ้น ดังนั้นในการจัดกิจกรรมให้กับเด็กอนุบาลปีที่ 2 ครูควรสอดแทรกกิจกรรมอื่นๆ เช่น การสอนอ่านจากเพลงและคำคล้องจอง การสอนอ่านจากปริศนาคำทาย เกม การสร้างหนังสือนิทาน เป็นต้น เพื่อเพิ่มทักษะทางภาษาให้เด็กมีความสามารถและมีการพัฒนาสูงขึ้น เพื่อช่วยฝึกทักษะทางการฟัง การพูดทางภาษาที่ถูกต้อง ทางด้านการอ่าน คำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ และการรู้ความหมายของคำศัพท์ และช่วยให้เด็กอนุบาลมีความสุขและสนุกกับการทำกิจกรรม

1.2 ในกระบวนการจัดกิจกรรมการอ่านร่วมกัน ครูควรเลือกรื่องที่น่าสนใจ มีคำซ้ำหรือเลือกรื่องที่เด็ก ๆ ชอบ โดยเน้นความเข้าใจเนื้อเรื่องมากกว่าการท่องจำตัวหนังสือผ่านการฟังนิทาน เรื่องราวสนทนา ได้ตอบ คิวเวิร์ดหรือคำถามร่วมกับครู

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรใช้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อเป็นการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

2.2 ในการวิจัยครั้งต่อไปควรสร้างบรรยากาศการอ่านร่วมกันนอกสถานที่ ในบรรยากาศต่างๆ เพื่อลดการเบื่อหน่ายโดยเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่จัดกิจกรรมเฉพาะในห้องเรียน